

Karlssons i Mwanza – Rundbrev 4/2003

November 2003

Heri kwa Krismasi!

Idag är det första advent, barnen har öppnat första luckan i adventskalendern. Det är bara 24 dagar kvar till julafton och vi ska fira vår andra jul här i Mwanza.

Om två veckor får vi besök av Peters syster Monica med familj och barnen ser fram emot att få ha sina kusiner över jul. Samma dag som kusinerna kommer börjar jullovet som varar i tre veckor. Nyår kommer vi att vara på den finska missionärskonferensen som i år hålls på Lake Manyara Lodge. Från Mwanza sett så blir det på andra sidan av Serengeti.

Hösten har varit ganska intensiv så det ska bli skönt att få koppla av och bryta av från vardagens bekymmer. Barnen trivs bra i skolan och har många vänner. Förra hösten hade de det tufft med engelskan men nu är det inga problem. Ibland måste jag fråga Jonathan om hjälp när jag fastnar i engelskan. Det känns ovanligt men uppmuntrande att förhållandena kan vara omvända.

Felet är revisorn

Att revidera räkenskaper är inte alltid lätt. I förra rundbrevet nämnde jag om ett ganska viktigt projekt för stiftet som skulle granskas. Tyvärr så var det en hel del handlingar som saknades och revisionsrapporten blev naturligtvis inte en uppmuntrande läsning. Nu har vi ju kulturella skillnader hur man hanterar sådana här problem. Jag var ganska kritisk till hur vissa saker hade hanterats och några ur stiftsledningen fick en släng av slevan och det blev en del upprörda känslor. Man försökte få det till att det var revisorns fel att rapporten såg ut som den gjorde och inte att man hade varit örlig med projektets ekonomi. Det var skönt med biskopens stöd för nu har jag fått igenom förändringar som behöver göras. Det är klara regler hur man ska hantera projektets ekonomi och de personer som har tagit ut för mycket ska betala tillbaka. Så är det att vara internrevisor, det är inte lätt att få vänner.

Kristen tro – kristen etik

För någon vecka sedan hade vi besök av två katolska präster. Vi kom in på ett intressant

samtalsämne som handlade om kristen tro och kristen etik och det finns kulturella skillnader. Ett exempel är hur vissa människor reagerade på min revisionsrapport. Hemma har vi ett kristet arv som påverkar vår etik men här har man ett annat kulturellt arv. Det är först när man blir kristen som man tar till sig de nya etiska normerna men det är så lätt att man kommer ifrån och hamnar i det gamla mönstret.

Vi fick en cykel i gåva som blev två

I början av året nämnde vi om behovet av cyklar till evangelister. En dag fick vi en summa pengar från en syförening som ville att vi skulle köpa en cykel till en evangelist. Vi kunde inte köpa cykeln direkt så det gick tre månader och med lite kursförändringar och prutande så fick vi ihop till två cyklar.

När det blev dags att lämna över cyklarna åkte jag en helg till Bukoli församling. Man har ingen präst här utan det är en evangelist som har hand om församlingen. Avstånden är stora inom församlingen och det är ca 10-15 km mellan predikoplatserna. Två av evangelister som ansvarar för var sin predikoplatz längst bort från församlingskyrkan fick var sin cykel. Det var glada miner när man tog emot cyklarna, nu skulle man inte behöva gå längre. För mig var det en speciell känsla att få vara den förmedlande länken i missionen, mellan syföreningen och evangelisten som fick sin cykel. Evangelisterna sa att varje gång de tar cykeln kommer de tacka Gud för syföreningen som hade omsorg om dem.

Kahama – Kagongwa – Kakola

En långhelg följde jag med Biskop Bomani på församlingsvisit i Kahama församling. Biskop Bomani är folklig och omtyckt så det var ett privilegium att få vara med. Vi började visiten på en predikoplatz som heter Kagongwa där FMS har hjälpt till med plåttaket till kyrkan. Vi hade både barndop och vuxendop, nattvard, mycket sång och predikan så totalt så höll vi på i ca 3 timmar.

På söndagen började vi med att inviga en ny motorcykel i Kahama och sedan fortsatte vi till ett guldgrävarsamhälle, Kakola, där vi hade gudstjänst med dop och nattvard. Vi kom tillbaka till Kahama sent på eftermiddagen. Vi skulle delta i en insamling till församlingens prästbostad som man har börjat bygga. Kahama är en av de rikare församlingarna i stiftet och många medlemmar är välsituerade. Här håller man inte tillbaka på sina gåvor utan det är stora summor som ges. Skänker man inte pengar så ger man byggnadsmaterial. Någon skänkte ett par lastbilslaster med sand och sten, någon annan all spik som

behövs, några andra skänkte cementsäcker osv. Med en stor kraftanstängning som denna kan man nästan färdigställa stora delar av huset.

Biskop Bomani åker runt till alla sina församlingar under året så det blir mycket resande. Stiftet är stort och det är långa avstånd på oftast dåliga vägar. Vår resa till Kahama var på 700 km och helgen efter reste biskopen närmare 800 km.

Missionsstrategi ...

”Skörden är stor, men arbetarna är få. Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.” Luk 10:2

Missionsbefallningen kan sammanfattas i ”Gå ut och gör lärjungar”. Detta uppdrag gäller oss alla kristna. Vi har olika gåvor och min är att arbeta med administration och ekonomi. För mig har det blivit att åka till Tanzania för att hjälpa kyrkan här att kunna använda de begränsade resurser som de har till uppdraget att gå ut och göra lärjungar.

Vi lever i Sukumaland, området öster och söder om Victoriasjön. Det är ett tätbefolkat område med ca 20 % av Tanzanias befolkning. Av ca 8 milj så är det bara 10 % som är kristna varav 40.000 är lutheraner. Resterande 90 % är animister, de tror på och praktiserar trolldom och tillbedjan av förfäders andar. När missionen började i Tanzania för över 100 år sedan så byggde man kyrkan, skolan och sjukstugan. Till Sukumaland var man inte så villig att komma bl.a. pga myggen som spred malaria.

Vår biskop Bomani som själv tillhör sukumastammen är klar över hur man ska nå ut med evangeliet och det är den gamla missionsstrategin som gäller; predikan, utbildning

och sjukvård. Man behöver hjälp utifrån med utbildning och sjukvård men evangeliet kan man sprida med små resurser. Man ska öppna tio missionscentra för att träna evangelister och lekmän och på det sättet kunna nå minst en miljon människor med evangeliet. Man har redan tre centra vilket innebär ett hus med övernattningsrum och sedan har man undervisningen i kyrkan. Hit kommer lekmän och evangelister och får utbildning och träning i att undervisa hemma i sina byar och kunna starta smågrupper.

Sukumas är inte svårare att nå än andra människor och när man går in i ett nytt område så börjar man med Jesusfilmen för att väcka intresse och förklara evangeliet. Sedan är det lekmän och evangelister som har fått sin träning i missionscentra som tar hand om människorna och ”gör lärjungar”. Det är brist på arbetare, det finns drygt 150 predikoplatser men bara 20 församlingspräster, så meningen är att församlingarna ska vara uppbyggd av smågrupper

och ansvaret för grupperna ska ligga på lekmännen och evangelisterna. Behoven är stora men resurserna är små både personellt och ekonomiskt. Stiftet har en årsomsättning på ca €50.000 el 500.000 kr så det är en konst att hushålla med pengarna så att de räcker till allt och det är i denna uppgift jag kan vara till hjälp.

Nytt rapporteringssystem

För att göra stiftet mer självständig ekonomiskt så har jag försökt hjälpa till att skapa ett rapporteringssystem som ska underlätta för församlingarna att skicka in sina ekonomiska uppgifter till stiftskontoret. Den senaste månaden har jag besökt de flesta församlingarna för att hjälpa dem att komma igång med de nya rutinerna. Man är inte van att återrapportera från stiftskontoret så jag har skapat färdiga rapporter på datorn som ekonomikontoret kan fylla i och skicka tillbaka till församlingarna. I början av nästa år ska jag resa runt och följa upp hur det fungerar och se om det finns problem som behöver lösas.

Stiftet har 35 församlingar och högst hälften klarar att betala sin egen präst. Stiftet har en form av ett utjämningsystem så all kollekt den första söndagen i månaden går till en prästlönefond som används till löneutbetalningar. Detta system började före min tid men fungerade inte tillfredsställande. Jag hjälpte till att ta fram rapporter som skickades ut till församlingarna varje månad som respons på pengarna som har skickats in. En god undervisning tillsammans med bra uppföljning och information har gjort att man femdubblat intäkterna.

De ekonomiska förutsättningarna är inte bra och under tider av torka så behöver människorna det lilla de har till att köpa mat. Stiftets ekonomi kommer att vara ansträngd då människorna inte har tillräckligt med pengar till kollekt. Förra säsongen slog skördarna fel i stora områden då regnen blev sena eller delvis uteblev och i år verkar det inte bli mycket bättre.

Fortsatt torka

I förra veckan var jag nere i södra delarna av stiftet och det var torrt, torrt, torrt. Inte ett grönt grässtrå så långt ögat kunde se. Landskapet kring Shagihilu och Masanga var som ett månlandskap, det finns lite akacia och fingereuphorbia som tecken på liv i naturen. Människor har byggt sina hyddor och en del byar är ganska stora så tydligen går det att leva där. Regnen är sena så man har inte kunnat plantera något, varken majs eller avsalugröda som bomull. Jag såg utmärglade boskapshjordar och det

var bara skinn och ben på korna. Vi mötte en kärra som en man drog och en annan knuffade och på kärran låg kon mer död än levande. Man drog den till flodbädden där man grävt djupa hål för att få lite vatten. Ute på slätten drar virvelvindarna fram och river upp damm och skräp. Man berättade hur höns försvann och även hur man kunde se ormar som dragits upp i virvelvindarna. I Masanga som låg längst bort bland församlingarna vi besökte har man ingen mat.

Vårt besök gällde att hjälpa församlingen att starta med de nya ekonomiska rutiner men evangelisten frågade varför vi kom med en tom bil när man svälter.

Stormöte

I september hade församlingarna i Mwanza ordnat med en mötesserie som var riktad till de kristna i staden. Man hade i god tid bokat ett av områdena som används för stormöten.

Det började dramatiskt med att muslimerna försökte sabotera alla förberedelser. När kyrkan byggde upp ställningar för scener mm så kom muslimerna och rev ner. De försökte få igång en konflikt men i stället för att börja bråka ringde man till polisen. Polisen kom och försökte få ordning men lyckades inte skingra den uppretade folkmassan av muslimer. Man blev tvungen att tillkalla kravallstyrkorna som rensade rent med tårgas och en hel del våld. Myndigheterna bad kyrkan att byta plats för mötesserien för att slippa fler kravaller och det intressanta är att nu kom man istället till den stadsdelen som har flest muslimer. Mötena drog mycket folk och man var mellan 15.000 och 20.000 varje dag.

En muslimsk kvinna blev kristen

Päivi gick en eftermiddag till församlingskyrkan och där hade man dopundervisning för en av grupperna som hade blivit frälsta under mötesserien. En muslimsk kvinna var med på dopundervisningen och Päivi fick ett samtal med henne.

Hon berättade att hennes man hade omkommit i en tågolycka förra året och efterlämnade 8 barn. De var muslimer och hon hade fått lite pengar från moskén för att komma igång med en egen liten verksamhet. Hon hade ett litet "gatukök" vilket innebär en kolspis på gatan där hon kunde laga lite enklare lunchmat. Nu när hon hade blivit kristen blev hon tvungen att betala tillbaka pengarna omedelbart.

Hennes bror som är en muslimsk ledare blev mycket upprörd att hon blivit kristen och hotade henne. Han ville ta huset ifrån henne men hon lyckades behålla det. Han drog henne inför domstol men eftersom det är religionsfrihet så lade domaren ner fallet. Han försökte få henne att skriva på ett papper att hon inte längre är hans syster men hon vägrade och sade vad han än säger eller gör så är han ändå hennes bror.

För tre veckor sedan blev hon kallad till sin familj i Dar-es-Salaam och har ännu inte återvänt. Vad som har hänt och varför hon ännu inte kommit tillbaka vet vi inte. Vad vi kan göra är att omsluta henne och hennes barn i våra förböner.

AIDS-gruppen

Päivi har fortsatt att vara med i AIDS-gruppen och stötta med vad hon kan ge. Det har blivit en del hembesök då några av dem har varit dåliga. De är redan hårt utsatta och oftast har de inga pengar. De som är svagast är också ofta de som drabbas hårdast. Bristen på mat gör att priserna har stigit och har man inga pengar kan man inte köpa mat och då får man gå hungrig. Är man dessutom AIDS-sjuk så slår det hårdare på kroppen och man försvagas fort.

Gruppen har ökat och är nu 40 personer och Päivi har börjat planera en julklapp till dem var och en. Det blir en liten blandning av både ätbart som ris, majsmjöl, olja, kex och te och sen lite andra varor som tvål och kanga. Vi får be att dessa små gåvor ska bli till välsignelse i gruppen och spegla julens budskap att Gud gav oss Kristus.

Slutligen vill vi önska er en riktigt

**God Jul och
Gott Nytt År 2004**

och vi önskar att ni fortsätter att innesluta oss i era förböner.

Päivi, Peter, Jonathan och Saara

Päivi o Peter Karlsson
P.O. Box 976
Mwanza
Tanzania

Telefon:
+255 28 250 0545 (bostad)
+255 744 895 557 (mobil)